

KŘESTNÍ A KONFIRMAČNÍ BOHOSLUŽBY

19. října 2014

Farní sbor
Českobratrské církve evangelické
v Praze 10 – Strašnicích

bohoslužby připravila skupina křtěných, konfirmovaných
a mládeže spolu s farářem Pavlem
na evangelické faře v Horní Čermné
9. - 12. října 2014.

Život jako bohoslužba

Píseň 638,1 Díky, za toto krásné ráno

Trojiční formule - „Ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého.“ (Eliáš)

Lid: Amen

Pozdrav – Anička

Mil přátelé, hosté, i vy, kteří přicházíte do strašnické modlitebny pravidelně, milí rodiče i prarodiče, sourozenci i další členové rodiny, přejeme Vám krásný den naplněný pokojem, nadějí a dobrou náladou.

Eliáš

Zdravíme Vás i slovy apoštola Petra z jeho druhé apoštoly:

Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána.

Introit: Ž 103, 1 – 2 – David

Jako vstupní slovo, takové motto dnešních bohoslužeb, jsme si vybrali text z žalmu stého třetího:

*¹ Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! ²
Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!*

Píseň 618 Modré nebe, slunce zář

1. modlitba – Saša

Ztišíme se k modlitbě. (*Lid: vstává – počkat!*)

Hospodine, Pane náš,

děkujeme za svět, který jsi stvořil. Děkujeme za život, který jsi nám dal. Děkujeme za přátele, které máme, za toto společenství a lidi kolem nás. Děkujeme, že nám dáváš naději, odpouštíš naše chyby, dluhy a nedostatky ať jsou jakkoli těžké a podáváš nám pomocnou ruku i ve chvílích, kdy o ně neprosíme. Hospodine, víme, že ne vždy děláme, co bychom měli a co je dobré, a že nežijeme vždy podle tvých představ. Myslíme

často jen na sebe a své blaho a přehlízíme tvé ukazatele na naší životní cestě.

Proto tě, Pane, prosíme o tvou pomoc všem nám, kteří ji potřebujeme. Prosíme tě, aby nás nepřemáhalo zlo, ale převládalo v nás dobro. Prosíme buď v této chvíli mezi námi. Amen.

1. čtení: Ř 12, 3 – 20 – Pavel

První čtení z Bible je zapsané v epištole apoštola Pavla do Říma, ve dvanácté kapitole, ve verších třetím až dvacátém:

³ Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. ⁴ Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, ⁵ tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. ⁶ Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. ⁷ Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učit, ať učí. ⁸ Kdo dovede povzbuzovat, nechť povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí. ⁹ Láska nechť je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému. ¹⁰ Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. ¹¹ V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. ¹² Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. ¹³ Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství. ¹⁴ Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro a ne zlo. ¹⁵ Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. ¹⁶ Mějte porozumění jeden pro druhého. Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám. Nespoléhejte na svou vlastní chytrost. ¹⁷ Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré. ¹⁸ Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. ¹⁹ Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: 'Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.' ²⁰ Ale také: 'Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti.'

Píseň 367 Studně nepřevážená

Text: Ř 12, 1 – 2. 21 – Pavel

Biblický text, který jsme vybrali a promysleli pro dnešní kázání, je z epištoly Římanům, ze dvanácté kapitoly, verše první a druhý a verš poslední, dvacátý první:

¹ Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba. ² A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.

²¹ Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.

Kázání – Tereza a Tomáš

Bratři a sestry,

konfirmace nejsou jen dnešní bohoslužby. Předcházelo jim několik let přípravy, víkend v Horní Čermné a zkouška z katechismu. Tohle vše je již za námi a zbývá nám dokázat, že jsme se naučili, oč jde při bohoslužbách, v křesťanství a v životě celém. K tomu nám pomůže toto kázání.

Text, z něhož jsme vycházeli, jsme si vybrali z Pavlovy epištoly do Říma. Apoštol ji píše, aby se v tamním sboru představil. Píše jim o své představě *dobrého* života. Je to jeden z těžších a delších textů, ale vybrali jsme si ho právě proto, že je velice aktuální pro nás a snad i pro ostatní.

Pavel hned ze začátku zvěstuje Boží milosrdenství. Vzápětí nás však děsí výzvou k oběti! Co tím myslí? Nabádá k pohanským rituálům? Nikoli, píše z jiného důvodu: celý život má být pravou, rozumnou, v originále se dokonce píše přímo „logickou“ bohoslužbou – rozumnou službou Bohu. Tady nejde o fanatické sebepoškozování. Jde o celkovou proměnu našeho života. Celého života – nic nesmí zůstat nezměněno.

Nestačí tedy změnit jen naše myšlení, ale i naše návyky fyzické. Nestačí si jen tak o samotě vznešeně přemýšlet o křesťanství a přitom se v běžném životě chovat jako prase – chovat se požitkářsky. Stejně tak nestačí přijmout nějakou ultra-bio východní dietu nebo začít každý den cvičit. Nestačí čekat, že se kvalita našeho života automaticky změní, když přitom budeme zapomínat na důležité věci, třeba na vztahy s ostatními lidmi

nebo dokonce s Bohem. Když budeme zapomínat na lásku. Křesťan je křesťan celým srdcem, celou duší a celou myslí – a pozor: nejen v neděli!

Pavel navíc nabádá, abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu... Ale jak to máme dělat? Máme být „nepřizpůsobiví“? Nepřinese naše oddělení se od světa víc škody než užitku? Nebudeme jen za podivíny – exoty? Za uzavřené sektáře, kteří se o problémy světa nestarají? Takové oddělení ale Pavel na mysli neměl. Šlo mu o nepřizpůsobení se většinové lhostejnosti k dobrým věcem. My naopak máme být aktivní, využívat své dary, být světlem světa a solí země. Nejde o schovávání se před světem, jde o to, nepoddát se jednoduchému nezájmu o okolí. Nepoddát se lidskému egocentrismu a pragmatismu, který byl rozšířen tehdy a je rozšířen i dnes.

A času nemáme nazbyt. První křesťané počítali, že druhý příchod Krista a s ním spjatý poslední soud nastane ještě za jejich životů. Dnes už sice víme, že se spletli, ale to neznamená, že nepřijde za našeho života. Náš konec může nastat už dnes. Ale nemáme se chovat dobře jen kvůli strachu z konce a ze soudu. Z toho jsou dodnes křesťané dost často obviňováni. Ale je to přece přesně naopak: křesťanská víra vede k radostnému životu, ne ke strachu.

Náš život má být bohoslužbou, oslavou Boha. Zároveň však je bohoslužbami, tedy službami od Boha. Božími dary.

Každý jsme z milosti Boží vůle obdrželi nějaké dary – charismata. U někoho jsou zřejmá hned na povrchu, ať už je to krása nebo milý úsměv. U jiných jsou naopak skryta, jde třeba o dar hudební nebo dar logického myšlení. Apoštol Pavel vyzývá křesťany k aktivnímu užívání těchto darů. „Kdo má dar učení, ať učí, kdo má dar sloužit, ať slouží.“? Jak ale poznáme a poznáváme tyto dary, dobré vlastnosti, které mají sloužit k dobru našemu i ostatních? Někdy můžeme mít pocit, že na nás se už s dary nedostalo, jindy nám zas připadá, že si obdarování jen namlouváme a podle slov Pavla o sobě „smýšlíme výš, než je nám určeno.“ Umíme poznávat Boží vůli pro nás? Umíme se v konkrétních situacích chovat tak, jak tvrdíme např. v kostele?

Ani o své víře nevíme, jestli je dobrá nebo špatná. Nijak si to nemůžeme ověřit.

Podle Pavla poznáme Boží vůli, pokud budeme věřit a žít evangelium. Jedním z darů Boží milosti – charismatem – je i církev! Ta nám může pomoci pochopit, o co mu jde. Církev není vlastníkem Boha a nemá patent na jeho vůli, ale v jejím rámci si můžeme o Bohu a o Bibli povídat. Největší ctnostní církve by pak měla být rozvážnost a střízlivost. Právě díky společenství, díky *rozumným* diskusím, můžeme poznávat Boží vůli. Křesťan těžko přežívá bez společenství, sám s Bibli, sám s vírou. Kdyby byl každý křesťan sám, kdo by tvořil církev? Když jsou alespoň dva, už vytváří společenství. „...*Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich*“, říká Ježíš v Matoušově evangelii.

Všichni jsme něčím obdarováni a každý má nějaký úkol. Dohromady tvoříme jedno Kristovo tělo. Sloužíme jeden druhému. Ten celek nás všechny nekonečně přesahuje, ale nijak nezmenšuje smysl každého jednotlivce. Naopak ještě zdůrazňuje.

Jestli plníme opravdu ten svůj úkol, jestli má naše víra smysl, to poznáme podle toho, zda je to nosné pro život můj a životy ostatních. Ale zda to je opravdu dobré, Bohu milé a *dokonalé*, poznáme, až bude *dokonáno*. Važme si víry, svých darů a svého Dárce.

V druhém verši čteme, abychom se nepřizpůsobovali tomuto věku, této době. To neznámá, že máme být automaticky v protiproudu, ale že se nemáme hned ztotožnit s většinou, máme si nejdříve opravdu dobře promyslet, co je dobré a co zlé. A zlé je to, co mě odděluje od Hospodina.

Když se skutečně nepřizpůsobím většině, budu nepřizpůsobivý. Tohle slovo dnešní společnost miluje. Jako nepřizpůsobivý se často označuje Rom nebo muslimka v hidžábu. A když budu nepřizpůsobivý já, budu s Romem i muslimkou na jedné lodi. Když si připomeneme píseň „Někdo hodil kámen“ – já budu ten, co hodí kámen do řeky (pokud ta loď popluje po řece), zatímco celá společnost nepřizpůsobivé kamenuje.

Ale jsou přece i opačné případy. Co když někdo metá kameny po Krymu a Doněcké oblasti a celá naše společnost dělá, že se nic neděje? Měl bych se zvednout a zakročit? Jak vím, že moje rozhodnutí je správné? Kam až mám nechat zajít zlo? Když zlo oplatíme zlem, budeme náš svět dál jen trhat... Ale jak máme oplácet zlo dobrem? Vždyť budu vypadat jak blbec, když se

se mnou někdo bude hádat o košili a já mu přidám i plášť. Bible říká, že ten zlý se bude po mém dobrém skutku stydět, že mu tím nasypu na hlavu žhavé uhlíky. Ale Bible byla napsána před spoustou let, může to platit i dnes? Platilo to vůbec tehdy? Není jednodušší se přizpůsobit světu, vykašlat se na takové úvahy?

Bratři a sestry, není ale konfirmace potvrzením toho, že chceme být „nepřizpůsobiví“, že chceme oplácet zlo dobrem? Není konfirmace potvrzením toho, že víme o svých darech a že si jich hluboce vážíme? Není konfirmace potvrzením, že jsme ochotní změnit své životy k vůli Boží?

Cíle to jsou vysoké – nejen pro nás. Cílem je přispět k celistvé dobrotě světa, aby se trhliny zla nezvětšovaly a nemnožily. Máme na to? Sami ne. Ale jako církve, která čte Bibli, stojí při sobě, nic moc si o sobě nemyslí, která ví, že je jedním údem mezi ostatními církvemi a náboženstvími v organismu stvoření, jako taková církev na to máme. Jako jednotlivé konfirmandky a jednotliví konfirmandi si můžeme pomáhat (taky jsme to ty čtyři dny v Horní Čermné dělali). A hlavně jako ti, kteří za všechno, co mají, vděčí Pánu Bohu – jako takoví na to máme.

A jednou poznáme, jestli naše *uvěření* našlo *ověření*... Amen.

Píseň 684 Učiň mne, Pane, nástrojem

Představení konfirmandů, svědectví:

otázky. Kmotru Daniele prosím, aby přišla a postavila se vedle svého kmotřence.

Křest, před nímž stojí Anička, Terežka, Eliáš a Tomáš, se koná podle poslání, které církve dostala a přijala, je zapsáno v Evangeliiu podle Matouše:

Ježíš přistoupil k učedníkům a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28, 18 – 20)

Otázky

- křtěným: Aničce, Terežce, Eliášovi a Tomášovi:

Chceš být pokřtěn/a a tak se stát křesťanem/křesťankou? Jestliže chceš, odpověz hlasitě: „**Ano, chci být pokřtěn/a jsem křesťan/ka.**“

Přijímáš dary křtu, totiž dobrou životní orientaci, Boží lásku, odpuštění i společenství církve? Přijímáš i závazek křtu, jímž je pokora a otevřenost, hledání Boží vůle a sdílení víry s druhými? Jestliže přijímáš dary i závazky křtu, odpověz“ „**Ano, přijímám, s pomocí Boží.**“

Přijímáš Českobratrskou církev evangelickou jako jednu z rodiny křesťanských církví, v níž chceš čerpat síly i naplňovat úkoly, k nimž je církev povolána? Jestliže takto přijímáš Českobratrskou církev evangelickou, odpověz: „**Ano, přijímám, Bůh mi pomáhéj.**“

- kmotře / kmotrům:

Ptám se kmotrů, svědků křtu: Hanky, Benjamina, Tonyho: přijímáš úkol, který tuto chvíli nekončí, nýbrž začíná: být oporou i povzbuzením na její cestě k Pánu života? Jestliže tento úkol přijímáš, odpověz: *Ano, přijímám.*

- všem, tedy křtěným i confirmovaným:

Chcete v této chvíli potvrdit dar i závazek, jež jste vy sami nebo vaši rodiče přijali při vašem křtu? Chcete potvrdit své spolehnutí na Pána Ježíše Krista jako na toho, který zachraňuje od zlého? Chcete být platnou součástí církve Kristovy, jak ji poznáváte v její části, v Českobratrské církvi evangelické? Chcete-li, odpovězte každý sám, ale společně a hlasitě: **Ano, přijímám dar i závazek svého křtu. Jsem křesťan/ka.**

- presbyterům a členům sboru

Ptám se presbyterů a celého sboru: Přijímáte tyto mladé lidi jako své bratry a sestry kolem Slova i Stolu Páně, jako ty, kteří spolu s Vámi i ostatními křesťany budou tvořit tělo Kristovo, církev, jak ji poznáváme v její části, v Českobratrské církvi evangelické? Jestliže je přijímáte, odpovězte společně hlasitě: **Přijímáme.**

Apostolicum:

Nyní vyslovíme své křesťanské vyznání společně s křesťany všech národů i generací slovy Apoštolského vyznání víry.

Modlitba před křtem:

Hospodine, vedeš nás k sobě, voláš nás a zveš nás. Děkujeme, že přijímáš ty, kteří budou nyní pokřtěni, jako své děti. Děkujeme, že přijímáš ty, kteří potvrzují svou víru. Prosíme, ať poznají tvou přítomnost ve svém životě a poznávají ji celý život. Amen.

Křest

Požehnání – vzkládání rukou

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, děkujeme za znamení tvé lásky. Děkujeme, že jsi věrnější a stálejší než bývají lidé. Prosme, daruj kus své věrnosti i těmto pěti mladým lidem, jako jsi jim daroval svou lásku. Amen.

Píseň Svítá 333 To já, ó Pane můj

Poděkování konfirmandů

Slovo kurátora, předání dárku

Píseň 200 V tvé síle, Pane Bože můj

Příprava a přijímání Večeře Páně

Písně při VP	697	Moc předivná
	308	Jezu Kriste, štědrý kněže
	397	Radujme se vždy společně
	66	Nuž pojd'te a Bohu plesejte
	408	Všech věků mocný králi

Píseň po VP 419,1 – 2 Mocný Bože, při Kristou

Ohlášky

Přímluvy a Modlitba Páně – Adam

Ztišíme se k přímluvné modlitbě a k Modlitbě Páně:

Hospodine jak vznešené je tvoje jméno po vši zemi i na nebesích! Bud' tvá vůle s těmi, kteří sami bloudí ulicemi a lásku nikdy nepoznali. Podej jim ruku svou a ukaž správnou cestu, kudy by se měli dát. Těm, kterým

vládne v životě strach, nenávisť a smutek, vrať naději a uděl jim milost. Nám mladým, pomáhej s důležitými rozhodnutími a upevni naši víru. Ať každému člověku prozařuje naděje život každým dnem. Amen!

Všechny přímluvy uzavíráme prosbou nejvyšší, modlitbou Páně:

Otče náš, který si v nebesích,

posvěť se jméno Tvé,

přijď království Tvé.

Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,

jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Neboť Tvé jest království i moc i sláva navěky. Amen.

Požehnáání – Honza, PaKl

Honza

Ať vás Pán provází při vašich každodenních cestách:

- do práce, do školy,

- do kostela, k příteli, domů,

- za povinnostmi, za zábavou i jen tak.

Ať vám Pán podá pomocnou ruku, když ji potřebujete. Ať se nemusíte bát a stresovat, ať se můžete usmívat.

Protože náš Pán nás přece provází při našich každodenních cestách!

PaKl

1Te 5, 23

²³ Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěť a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň 419,3 Mocný Bože, při Kristovu (Duchu svatý, těš nás)

Varhanní dohra